

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **S. N.**, zastoupena Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2017, č. j. MSK 115998/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 12. 2020, č. j. 22 A 100/2017 – 85,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 3. 2017, č. j. MSK 115998/2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 16. 8. 2016, č. j. SMO/305275/16/DSČ/Kov (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“), jímž byla žalobkyně uznána odpovědnou za spáchání správního deliktu (nyní přestupku) podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s § 10 odst. 3 téhož zákona. Toho se dopustila, když jako provozovatelka vozidla RZ X nezajistila, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly

dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 4. 11. 2015 v době nejméně od 10:10 hod. do 10:20 hod. v Ostravě - Přívoze, na ulici Nádražní (parkoviště u hl. nádraží ČD) stálo uvedené vozidlo v působnosti dopravního značení „IP 25a“ – zóna s dopravním omezením a „IP 13c“ - parkoviště s parkovacím automatem s dodatkem „Po-Pá 8.00-19.00“, a to v rozporu s údaji na parkovacím automatu bez viditelně umístěného platného parkovacího lístku.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) žalobou, jíž se domáhala zrušení napadeného i prvostupňového správního rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 21. 8. 2018, č. j. 22 A 100/2017 – 28, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Shledal totiž důvodnou žalobní námitku týkající se nedostatečných skutkových zjištění o údajích uvedených na parkovacím automatu. Konstatoval, že pokud prvostupňový správní orgán učinil součástí vymezení skutku to, že řidič vozidla nerespektoval údaje na parkovacím automatu, bylo nezbytné, aby také tyto údaje ve výroku rozhodnutí jednoznačně specifikoval; tomu by muselo předcházet jejich řádné zjištění, což se nestalo. Dále naznal, že výrok prvostupňového správního rozhodnutí neobsahuje všechna ustanovení, která v souhrnu tvoří právní normu odpovídající skutkové podstatě příslušného správního deliktu; nebylo z něj možno dovodit, jaká norma měla být porušena nerespektováním údajů uvedených na parkovacím automatu.

[4] Proti (prvnímu) rozsudku krajského soudu podal kasační stížnost žalovaný. Tvrdil, že správní orgány dostatečně prokázaly (fotodokumentací z místa, úředním záznamem strážníka městské policie a jeho výsledkem) skutkový stav věci; povinnost mít umístěný parkovací lístek na viditelném místě ve vozidle považoval za zcela běžně zavedený a praktikovaný postup. Výrok prvostupňového správního rozhodnutí shledal jednoznačným, neboť je z něj zřejmé, za jaké jednání byla žalobkyně shledána odpovědnou.

[5] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) rozsudkem ze dne 28. 8. 2019, č. j. 2 As 310/2018 – 17, (první) rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Naznal, že i v případě neexistence pokynu výslovně upozorňujícího na povinnost umístit zakoupený parkovací lístek na viditelné místo ve vozidle si této povinnosti musí být řidič vozidla vědom. Pakliže správní orgány neprovedly dokazování ohledně údajů zobrazených na příslušném parkovacím automatu, nedopustily se tím nedostatečného zjištění skutkového stavu; parkovací automaty totiž zobrazují informace, jež jsou pouze informativního charakteru (údaje o aktuálním čase, provozní době parkoviště či alternativních způsobech platby), samy však řidiči nestanoví žádnou novou povinnost v rámci působnosti dopravního značení „IP 13c“. Dále konstatoval, že neuvedení některých ustanovení zákona o silničním provozu ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí je odstranitelné jeho interpretací; skutkový děj je totiž nezaměnitelně popsán, nadto jsou absentující ustanovení výslovně zmíněna v jeho odůvodnění.

[6] Krajský soud následně rozsudkem ze dne 8. 10. 2019, č. j. 22 A 100/2017 – 54, podanou žalobu zamítl. Námitku týkající se nedostatečných skutkových zjištění o údajích

pokračování

na parkovacím automatu shledal nedůvodnou; odkázal přitom na závěry vyslovené ve zrušujícím rozsudku NSS. Nepřisvědčil žalobní argumentaci, že výrok prvostupňového správního rozhodnutí je neurčitý, pokud v něm není přesně uvedeno konkrétní parkovací místo, na kterém mělo vozidlo stát; parkovací místa na předmětném parkovišti se totiž nacházejí v zóně s dopravním omezením, tudíž působnost značky *IP 25a* spolu s *IP 13c* dopadá na všechna, vyjma těch, na která dopadá působnost jiných dopravních značení. Krajský soud shledal nedůvodnými také námitky, že správní orgány neprokázaly umístění porušeného dopravního značení opatřením obecné povahy a že se nezabývaly tím, zda při zpoplatnění užití pozemní komunikace byly dodrženy podmínky § 23 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Usoudil naopak, že správní orgány dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti; ze správního spisu totiž nevyplývá nic, co by mělo správní orgány vést k úvahám o nutnosti zjišťovat namítané skutečnosti. Neztotožnil se ani s výtkou, že se správní orgány nezabývaly tím, zda nová právní úprava, která nabyla účinnosti po spáchání přestupku, není pro žalobkyni příznivější; nebylo mu totiž zřejmé, jakou novou a příznivější právní úpravu měla žalobkyně na mysli, neboť ověřil, že v mezidobí mezi spácháním deliktu a vydáním napadeného rozhodnutí nedošlo v relevantní právní úpravě k žádným změnám.

[7] Proti (druhému) rozsudku krajského soudu podala kasační stížnost tentokrát žalobkyně. Namítala, že věc měla být projednána v její přítomnosti. V žalobě dala jednoznačně najevo, že nesouhlasí s rozhodnutím bez jednání; přestože nereagovala na (po vrácení věci od NSS) soudem zaslanou výzvu, aby sdělila, zda souhlasí s rozhodnutím bez jednání, nemohla nastat fikce jejího souhlasu. Dále vytýkala, že místo přestupku je ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí specifikováno velmi vágně, přitom na předmětném parkovišti se nachází několik desítek parkovacích míst, z nichž nikoliv každé podléhá režimu značky *IP 13c*. Tvrdila, že správní rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, neboť se správní orgány nezabývaly tím, zda byly splněny podmínky zpoplatnění dle § 23 zákona o pozemních komunikacích; touto námitkou se přitom řádně nezabýval ani krajský soud, pročez rovněž zatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Krajskému soudu též vytýkala, že se nijak nevyjádřil k žalobním námitkám týkajícím se protiústavnosti a retroaktivity.

[8] Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 10. 2020, č. j. 2 As 326/2019 - 30, zrušil (druhý) rozsudek krajského soudu a věc mu opět vrátil k dalšímu řízení. Konstatoval, že pokud žalobkyně v řízení před krajským soudem již jednou vyslovila svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a soud jí následně doručil novou výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s., na niž nereagovala, nelze o věci samé rozhodnout bez jednání, neboť svůj nesouhlas již jednou vyslovila; právní fikci souhlasu nelze použít. Byť krajský soud rozhodoval ve věci již podruhé, přesto se stále jednalo o jedno řízení o totožné žalobě, v níž žalobkyně vyjádřila svůj nesouhlas s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání; krajský soud se tedy dopustil jiné vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v rozhodném znění (dále jen „s. ř. s.“). Zdejší soud zároveň podotknul, že provedení ústního jednání ve věci nebude /zjevně bezúčelné a nadbytečné, neboť další kasační námitky žalobkyně, jimiž se z důvodu vady řízení věcně nikterak nezabýval, nejsou zjevně nepřípustné dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.; žalobkyně totiž brojila

proti rozsudku v rozsahu otázek, o nichž NSS předcházejícím zrušujícím rozhodnutím doposud nepojednal.

[9] Krajský soud následně přípisem ze dne 20. 11. 2020 vyzval žalobkyni, aby výslovně sdělila, zda ve věci trvá na nařízení jednání. Ta podáním ze dne 26. 11. 2020 uvedla, že netrvá na ústním jednání soudu.

[10] Rozsudkem ze dne 10. 12. 2020, č. j. 22 A 100/2017 – 85 (dále jen „napadený rozsudek“), poté krajský soud podanou žalobu (opětovně) zamítl; odůvodnění napadeného rozsudku je přitom zcela shodné s předchozím rozsudkem ze dne 8. 10. 2019, č. j. 22 A 100/2017 – 54 (srov. odst. [6] tohoto rozhodnutí).

II. Kasační stížnost žalobkyně

[11] Proti (třetímu) rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost, ve které navrhla napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Zdůraznila, že otázkou neurčité a nepravdivé specifikace místa přestupku se NSS ani v jednom ze svých předcházejících rozsudků nezabýval; kasační stížnost je proto přípustná. Namítá, že krajský soud se k této žalobní námitce téměř nevyjádřil, protože napadený rozsudek shledává nepřezkoumatelným; případně nesouhlasí se soudem učiněným posouzením věci. Tvzení, že místo skutku je ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí vymezeno jednoznačně a nezaměnitelně, je nepravdivé. Sám krajský soud připustil, že k přestupku nedošlo na ulici Nádražní, ale na navazujícím parkovišti - tedy jinde, než je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Skutkový stav, který prvostupňový správní orgán popsal ve výroku rozhodnutí, se tedy nestal. To, zda k přestupku došlo na ulici Nádražní, nebo na blízkém parkovišti, má přitom dle stěžovatelky zásadní vliv. Je jí kladeno za vinu, že „nezaplatila parkovné“. K tomu, aby obec mohla zpoplatnit pozemní komunikaci, ovšem musí: 1/ se jednat o místní komunikaci, 2/ místo být určeno ke zpoplatnění nařízením obce, 3/ být vydán cenový výměr nařízením obce. Splnění těchto podmínek správní orgány z úřední povinnosti zkoumaly u ulice Nádražní, nikoliv však u skutečného místa přestupku, kde dle stěžovatelky naplněny nejsou. Provedené řízení tedy nemá žádnou relevanci vůči přestupku spočívajícímu ve stání na parkovišti navazujícím na ulici Nádražní.

[12] Stěžovatelka dále nesouhlasí s názorem krajského soudu, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností; nelze dle ní akceptovat přístup, že pokud nebude ve správním řízení nic zjišťováno, nevzniknou žádné pochybnosti. Poukazuje na to, že v případě měření rychlosti zahrnují správní orgány do spisu důkaz o ověření rychloměru či určení místa dle § 79a zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť se jedná o zákonné podmínky měření; odkázala na rozsudek NSS ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 As 274/2016 - 37. V řešené věci měly dle stěžovatelky správní orgány prokázat splnění podmínek zpoplatnění pozemní komunikace. Dodává, že krajskému soudu muselo být z jeho úřední činnosti známo, že např. Statutární město Olomouc zpoplatňovalo parkování v rozporu s § 23 zákona o pozemních komunikacích. Krajský soud nebyl oprávněn námitku neprokázání splnění zákonných podmínek „odbyť“ tvrzením,

pokračování

že správní orgány o jejich splnění neměly důvodnou pochybnost či že ze správního spisu nevyplývalo nic, co by vedlo k nutnosti toto zjišťovat.

[13] Stěžovatelka a její zástupce závěrem vyslovili svůj nesouhlas s vyvěšením svých osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu.

[14] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost přípustná ve smyslu § 102 s. ř. s. i § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. [kasační námitky směřují vůči závěrům krajského soudu, jež NSS ještě meritorně neposuzoval], stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou naplněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[16] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda je napadený rozsudek přezkoumatelný (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.), neboť jen u rozhodnutí přezkoumatelného lze zpravidla vážit další kasační námitky. Stěžovatelka spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů v tom, že se krajský soud téměř nevyjádřil k žalobní námitce týkající se údajně neurčité a nepravdivé specifikace místa spáchání přestupku ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí. Pokud jde o obsah samotného pojmu nepřezkoumatelnost, odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu k této otázce; srov. např. rozsudky NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, či ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245. Nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů souvisí s tím, jak soud vypořádá námitky účastníka řízení. Judikatura shledala dostačujícím, je-li zřejmé, proč soud považoval žalobní námitky za liché; z odůvodnění jako celku tedy musí být seznatelný názor soudu na aspekty rozhodované věci (srov. rozsudky NSS ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009 - 46, či ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109). Nepřezkoumatelnost není bez dalšího způsobena dílčími nedostatky odůvodnění nebo jeho nízkou kvalitou (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelné je (toliko) takové rozhodnutí, které není způsobilé přezkumu pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro něž bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozsudku pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, především opomene-li soud na žalobní námitku zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45).

[19] Nejvyšší správní soud, s ohledem na výše předestřená východiska, nedospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Krajský soud se žalobní námitkou brojící proti neurčité formulaci místa spáchání přestupu zjevně zabýval, přičemž je zjevné, že ji shledal nedůvodnou. Naznal, že „neurčitost (výroku) *nelze shledat ani v tom, že místo spáchání skutku je specifikováno ul. Nádražní v Ostravě – parkoviště u Hl. nádraží ČD, neboť je zřejmé, že uvedené parkoviště přímo navazuje na ul. Nádražní. Takto označené místo skutku je jednoznačné a nezaměnitelné*“ (srov. odst. [19] napadeného rozsudku). Byť ji tedy posoudil relativně stručně, je z jeho odůvodnění jasně zřejmé, jak a proč o této výhradě uvažil. Stěžovatelka ostatně s tímto právním posouzením v dalších partiích své kasační stížnosti polemizuje, z čehož plyne, že byla schopna seznat, jak o dané žalobní námitce krajský soud uvažil; její nesouhlas s vysloveným posouzením není důvodem nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

[20] Jestliže stěžovatelka následně brojí právě proti samotnému závěru krajského soudu, že místo skutku je ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí vymezeno jednoznačně a nezaměnitelně, nemůže Nejvyšší správní soud této námitce přisvědčit. K vymezení místa přestupku předeseílá, že ve výroku rozhodnutí je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednotlivé skutkové údaje (včetně místa) jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují jeho záměnu a možnost opakovaného postihu za týž skutek (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS). V rozsudku ze dne 14. 10. 2020, č. j. 6 As 199/2020 - 43, Nejvyšší správní soud akcentoval, že měřítkem kvality vymezení místa spáchání přestupku je zásadně jeho nezaměnitelnost (s ohledem na zásadu *ne bis in idem*), nikoliv jeho precizace maximálně možným podrobným způsobem (shodně srov. rozsudky NSS ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, ze dne 11. 3. 2006, č. j. 4 As 270/2015 - 42, či ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015 - 52). Např. v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, NSS vyslovil, že „nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně“. Konkrétně specifikaci místa přestupku spočívajícího v „nezaplaceném parkování“ se NSS zabýval v rozsudku ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 - 42; z jeho závěrů vyplývá, že pro účely podřazení skutku pod skutkovou podstatu nedovoleného parkování je nutné vymežit místo spáchání přestupku především tak, aby bylo postaveno najisto, jaký režim parkování byl v místě, kde vozidlo parkovalo. V rozsudku ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 247/2016 - 30, pak dospěl k závěru, že místo spáchání přestupku spočívajícího ve stání vozidla na místě placeného stání bez příslušného dokladu o zaplacení bylo dostatečně určité vymezeno, pokud označení ulice bylo doplněno slovy: „*provozované vozidlo ponechal neznámý řidič stát v rozporu se svislou dopravní značkou IP 13b „Parkoviště s parkovacím kotoučem“, když s vozidlem stál na tomto parkovišti.*“ Obdobnou situaci posuzoval zdejší soud také v rozsudcích ze dne 27. 11. 2020, č. j. 4 As 211/2020 - 27, a ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 - 46; uvedl, že exaktnější specifikace místa spáchání správního deliktu je nezbytná pouze v případě, kdy s přihlédnutím k okolnostem případu není možno na základě výroku vůbec jednoznačně identifikovat místo spáchání přestupku. Kasační soud také poukazuje na to, že v případech, kdy výtky vůči specifikaci místa přestupku ve výroku správního rozhodnutí vůbec nezazněly v řízení před správními

pokračování

orgány, ale až v řízení před soudem, lze spatřovat znaky účelovosti (srov. rozsudky NSS ze dne 6. 5. 2021, 7 As 335/2020 - 29, či ze dne 16. 3. 2021, č. j. 5 As 139/2020 - 37).

[21] V projednávané věci prvostupňový správní orgán ve výroku rozhodnutí uvedl, že nezjištěný řidič vozidla provozovaného stěžovatelkou nerespektoval dopravní značení IP 25a, IP 13c „*v Ostravě-Přívoze na ul. Nádražní (parkoviště u Hl. nádraží ČD)*“. Z tohoto popisu je dle Nejvyššího správního soudu nezaměnitelně zřejmé, kde ke spáchání přestupku došlo. Parkoviště u hlavního vlakového nádraží (Českých drah) v Ostravě – Přívoz v režimu dopravního značení IP 25a, IP 13c nelze rozumně zaměnit s žádným jiným místem. Ostatně stěžovatelka ani netvrdí, že by se např. u hlavního nádraží nacházela dvě různá parkoviště (přičemž každé z nich by podléhalo jinému dopravnímu značení) či že se v Ostravě – Přívoze nacházejí dvě hlavní vlaková nádraží s přilehlým parkovištěm, v důsledku čehož by identifikace místa spáchání přestupku skutečně nebyla dostatečně určitá. Stěžovatelka však namítá, že krajský soud připustil, že k přestupku nedošlo na ulici Nádražní, ale na navazujícím parkovišti; dle ní tím shledal, že se skutek stal jinde, než je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že krajský soud skutečně implicitně přisvědčil argumentaci stěžovatelky, že předmětné parkoviště není v Registru územní identifikace, adres a nemovitostí vedeno jako součást ulice Nádražní, nýbrž jako pozemní komunikace bez přiřazeného názvu (neprovedl k tomu navržené dokazování); vylovil však, že toto parkoviště přímo navazuje na ulici Nádražní, tudíž to na určitosti jeho identifikace ve výroku rozhodnutí ničeho nemění. Kasační soud se ztotožňuje s krajským soudem v tom, že i přestože prvostupňový správní orgán dané parkoviště u hlavního vlakového nádraží považoval za součást ulice Nádražní a takto jej označil ve výroku svého rozhodnutí (ačkoliv tomu tak zřejmě není), toto nepřesné vyjádření nic nemění na určitosti místa spáchání přestupku – vozidlo stálo na parkovišti u hlavního vlakového nádraží. Je třeba akcentovat, že ve výroku rozhodnutí není jako místo spáchání přestupku uvedena toliko ulice Nádražní, nýbrž explicitně je uvedeno právě parkoviště u hlavního nádraží ČD. Prizmatem posuzování nezaměnitelnosti místa skutku je irelevantní, zdali je předmětné parkoviště pozemní komunikací označenou jako ulice Nádražní, nebo pozemní komunikací bez názvu. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že byť popis skutku co do místa spáchání přestupku ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí není z hlediska přesnosti užitého označení zcela správný, bezesporu naplňuje podmínku nezaměnitelnosti skutku, která dává záruku jak posouzení totožnosti skutku a tedy respektování zásady *ne bis in idem*, tak stěžovatelce umožňuje řádnou obranu v řízení o přestupku. Nelze proto souhlasit s tím, že se skutek stal na jiném místě, než jaké je (i když ne zcela správně) definováno ve výroku rozhodnutí. Všechna skutková zjištění v průběhu správního řízení byla zjevně činěna ve vztahu k parkování vozidla na parkovišti u hlavního vlakového nádraží (srov. fotodokumentaci založenou ve správním spise), pročez nelze naznat, že by celé dokazování bylo nepoužitelné.

[22] Stěžovatelka podotýká, že k tomu, aby obec mohla zpoplatnit pozemní komunikaci, musí být splněny podmínky § 23 zákona o pozemních komunikacích; v řešeném případě dle ní správní orgány z úřední povinnosti zkoumaly splnění těchto podmínek u ulice Nádražní, nikoliv však u skutečného místa přestupku. Této argumentaci nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit. Shora bylo konstatováno, že správní orgány za místo spáchání přestupku po celou dobu řízení jednoznačně považovaly parkoviště

u hlavního vlakového nádraží. Pokud tedy sama stěžovatelka má za to, že správní orgány *ex offo* posuzovaly podmínky § 23 zákona o pozemních komunikacích (byť toto není explicitně vyjádřeno v prvostupňovém ani napadeném správní rozhodnutí), nutně by tak činily ve vztahu k předmětnému parkovišti.

[23] Zároveň však ihned v následující argumentaci stěžovatelka tvrdí, že správní orgány (vůbec) neposuzovaly, natož prokázaly, splnění podmínek zpoplatnění příslušné pozemní komunikace – parkoviště u hlavního vlakového nádraží, ač tak měly (i bez její námítky) učinit; v důsledku toho má za to, že skutkový stav nebyl zjištěn bez důvodných pochybností. Nejvyšší správní soud v řešené věci především zdůrazňuje, že stěžovatelka se nedostavila k ústnímu jednání o přestupku před prvostupňovým správním orgánem ani se nevyjádřila k podkladům pro rozhodnutí ve věci; odvolání podala téměř toliko blanketní, když v něm pouze uvedla, že „*správní orgán neměl zahajovat řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla, ale měl zahájit řízení o přestupku s osobou řidiče. Účastník řízení (stěžovatelka) správnímu orgánu sdělila totožnost řidiče před zahájením řízení.*“ Stěžovatelka tedy ve správním řízení nikdy netvrdila, že by předmětné parkoviště nemohlo být zpoplatněno pro nesplnění podmínek § 23 zákona o pozemních komunikacích, resp. že porušené dopravní značení IP 13c bylo na daném místě umístěno v rozporu se zákonem. Tuto námitku předeštlá poprvé až v žalobě, v níž však pouze vytykala správním orgánům, že se posuzováním dodržení § 23 zákona o pozemních komunikacích ve svých rozhodnutích nezabývaly. Sama již však v žalobě netvrdila, že tyto podmínky nebyly dány (srov. odst. [12] - [19] žaloby); to uvádí poprvé až v kasační stížnosti.

[24] Sama skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, dle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav, která jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřipustná. Tato žalobní tvrzení nemůže krajský soud odmítnout jako opožděná nebo účelová jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud je však na základě skutkového a právního stavu věci může shledat irelevantními nebo nevěrohodnými. V rámci soudního přezkumu je přitom povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (srov. rozsudky NSS ze dne 9. 4. 2020, č. j. 7 As 260/2019 - 37, ze dne 2. 2. 2021, č. j. 1 As 348/2020 - 46, či ze dne 28. 8. 2019, č. j. 1 As 52/2019 - 43). V rozsudku ze dne 16. 7. 2020, č. j. 3 As 185/2018 - 39, NSS shrnul, že správní orgány jsou i za situace, kdy je obviněný v řízení o přestupku pasivní, povinny opatřit dostatečné množství důkazů, které přestupek, který je obviněnému kladen za vinu, jasně a nepochybně prokazují. Právo obviněného mlčet ovšem nelze vykládat jako povinnost správního orgánu „*domyslet*“ za obviněného všechna myslitelná, případně i nepravděpodobná, tvrzení a vypořádat se s nimi (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, č. 3014/2014 Sb. NSS). Shromáždí-li tedy správní orgány takovou sadu důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil, a zároveň neexistují-li rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění, změna pasivního postoje obviněného ve správním řízení v aktivitu v soudním řízení zřejmě

pokračování

nepovede k jeho úspěchu (obdobně srov. rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 As 100/2019 - 57).

[25] Konkrétně k problematice neposouzení podmínek § 23 zákona o pozemních komunikacích v případě porušení dopravní značky IP 13c poukazuje Nejvyšší správní soud na rozsudek ze dne 16. 3. 2020, č. j. 1 As 412/2019 - 32, v němž uvedl: „co se týče stěžovatelova tvrzení, že porušení povinnosti hradit parkovné lze dovodit pouze ve spojení s prokázáním zpoplatnění parkování podle § 23 zákona o pozemních komunikacích, soud připomíná závěry rozsudku ze dne 28. 8. 2019, č. j. 2 As 310/2018 - 17, podle kterého není pravdou, že značka IP 13c, „nenormuje nic“. Soud zde dovodil, že tato značka již sama o sobě stanovuje povinnost zaplatit parkovné (dle podmínek uvedených na značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu). Námitka, že bylo povinností správních orgánů zkoumat naplnění podmínek podle § 23 zákona o pozemních komunikacích, proto není důvodná, neboť stěžovatelova povinnost hradit parkovné plynula přímo z dopravní značky IP 13c.“ Je přitom namístě dodat, že „ze zákona o silničním provozu, prováděcích předpisů ani z jiných právních předpisů nelze dovodit, že by účastník provozu na pozemních komunikacích sám mohl činit soudy o zákonnosti dopravní značky a na základě svého hodnocení se rozhodnout, zda se zákazem vyjádřeným danou značkou bude či nebude řídit“ (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009 - 83); „povaha silničního provozu zpravidla jeho účastníkům neumožňuje vést dispute ohledně významu, platnosti či opodstatněnosti té které dopravní značky; zákon naopak v § 4 písm. c) stanovuje bezpodmínečnou povinnost všech účastníků provozu řídit se těmito značkami“ (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2009, č. j. 1 As 1/2012 - 30).

[26] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v projednávané věci nebyly správní orgány bez námítky stěžovatelky povinny zkoumat, zda bylo vůbec možné parkování na předmětném parkovišti zpoplatnit (tedy zda byly naplněny podmínky § 23 zákona o pozemních komunikacích), neboť povinnost hradit parkovné plynula stěžovateli přímo z umístění dopravní značky IP 13c – parkoviště s parkovacím automatem. Není tedy pravdou, že by stěžovatelka byla vázána toliko (přímo) příslušným nařízením obce vymezujícím místní komunikace k užití za cenu stanovenou cenovým předpisem; z toho důvodu je nepřipadná argumentace určitou analogií s § 79a zákona o provozu na pozemních komunikacích, resp. rozsudkem NSS ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 As 274/2016 - 37. Spáchaný skutek (parkování stěžovatelkou provozovaného vozidla v působnosti dopravní značky IP 13c v rozporu s ní - tj. bez zaplacení parkovného) přitom byl v řízení řádně a dostatečně prokázán [srov. úřední záznam ze dne 4. 11. 2015, fotodokumentaci vozidla a dopravní značky IP 13c, protokol o výpovědi svědka (str. M. M. – strážníka městské policie) ze dne 15. 8. 2016]. Správní orgány neměly žádný rozumný důvod „samy od sebe“ pochybovat o tom, že předmětná dopravní značka byla umístěna v souladu se zákonem (tedy po splnění podmínek § 23 zákona o pozemních komunikacích). Nebylo jejich povinností domýšlet za stěžovatelku, co všechno by mohla (hypoteticky) považovat za sporné, a bez námítky se danou otázkou se ve svých rozhodnutích zabývat. Krajský soud proto nepochybil, pokud s odkazem na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, napadené rozhodnutí nezrušil.

[27] Zdejšímu soudu je navíc z jeho úřední činnosti rovněž známo (např. rozsudky NSS ze dne 16. 7. 2020, č. j. 3 As 185/2018 - 39, či ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 - 33), že podávání blanketního odvolání a následně komplexní žaloby obsahující celou řadu nejrozličnějších právních či skutkových námitek (k nimž se správní orgány neměly možnost vyjádřit) je opakovaně využívanou obstrukční taktikou osob spojenými s tzv. Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, které vystupují v přestupkových řízeních v pozici obecných zmocněnců osob obviněných se spácháním přestupku (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 - 39, publ. pod č. 3836/2019 Sb. NSS, bod 37). V rozsudku ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 - 33, NSS zdůraznil, že „procesní strategie spočívající v opakovaném podávání neodůvodněných odvolání kombinovaných s následným podáním komplexní žaloby je zneužitím práva, čemuž bude přízpůsoben i rozsah soudního přezkumu.“ V rozsudku ze dne 2. 2. 2021, č. j. 1 As 348/2020 - 46, pak uvedl, že „kvalita a obsáhlost odůvodnění napadeného rozhodnutí je odrazem skutečnosti, že stěžovatel podal toliko blanketní odvolání. Pokud by stěžovatel své výhrady ve vztahu k prvostupňovému rozhodnutí předeštl již žalovanému (nikoliv až krajskému soudu) nepochybně by bylo odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobnější a přiléhavější ve vztahu k nyní uplatněným námitkám.“ Také tímto pohledem je namístě nazírat na kvalitu odůvodnění napadené rozhodnutí žalovaného i rozsudku krajského soudu.

[28] K problematice zveřejňování osobních údajů zástupce stěžovatelky a jí samotné na síti internet Nejvyšší správní soud uvádí, že veřejnost soudního řízení je garantována čl. 96 Ústavy České republiky a součástí této zásady je také veřejné vyhlášení rozsudku, což ostatně potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Proto platí, že jsou pravidelně při vyhlášení uvedeny na úřední desce (i elektronické) základní identifikační údaje jednotlivých účastníků včetně jejich zástupců, aby byl zachován požadavek na veřejnost soudního řízení. Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu navíc konstatoval, že zájem na veřejném vyhlášení rozsudků převažuje nad zájmem na ochraně osobních údajů účastníků řízení (s výjimkou citlivých údajů), a proto nelze od zveřejňování základních identifikačních údajů ustoupit (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2021, č. j. 2 As 261/2019 - 52). Konkrétně k výhradám zástupce stěžovatelky se pak Nejvyšší správní soud již opakovaně vyjadřoval, např. přípisem předsedy NSS ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7. Jak uvádí sama stěžovatelka, nejedná se o kasační námitku. Způsob, jakým Nejvyšší správní soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatelky ani jejího zástupce. Pokud „se Mgr. Václav Voříšek cítí být ‚sekundárně viktimizován‘, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“ (srov. usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, či rozsudky NSS ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 - 38, ze dne 16. 3. 2021, č. j. 5 As 139/2020 - 37, a desítky dalších). Za této situace není nutné danou skutečnost podrobněji rozebírat a zdejší soud odkazuje na výše uvedené písemnosti.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

pokračování

[29] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyly naplněny žádné stěžovatelkou uplatněné kasační námitky, a taktéž neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti; proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně neměla v tomto kasačním řízení úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost. Proto soud vyslovil, že žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému ji nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. listopadu 2021

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu